

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်မိခင်

နေဝင်ချိန်မှ
အာရက်ဦးဆီသို့

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သူဟာ...

ကျွန်မလက်နဲ့ ရေးတဲ့

ကဗျာ

ကာရန်တွေ မထည့်ရက်ခဲ့ဘူး။

နှလုံးသားနဲ့ ဆွဲတဲ့

ပန်းချီ

ကာလာစုံအောင် မဖန်တီးရက်ခဲ့ဘူး။

ဘဝနဲ့ ထုဆစ်တဲ့

ပန်းပု

နာနာမထုရက်ခဲ့ဘူး။

ချွေးစက်တွေနဲ့ ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့

ပန်းတစ်ပွင့်

မခူးရက်ခဲ့ဘူး။

သို့သော်...

လွှာတွန့်တောင်တန်းများ သည် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်နှင့် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီးပမာ ပြာနှမ်းနေသည်။ ။

နံနက်နေထွက်လာလျှင် နေရောင်သည် ရွာငယ်လေးဆီသို့ အတန်ကြာမှ ရောက်သည်။ ။ ပူသောနေသည် သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် မြင့်မားသောတောင်ထွတ်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်လာရ၏။ နံနက်နေရောင်နှင့်အတူ ခိုနားနေသော ငှက်အုပ်များ သည် အုပ်စုဖွဲ့၍ ပျံသန်းကြကုန်သည်။ ။

တသွင်သွင်စီးနေသော စိမ့်စမ်းများ သည် ချောင်းငယ်ထဲသို့ စီးဝင်နေသည်။ ။

ကျောက်တောင်ကြောမှ လာသောရေမို့ စိမ်းပြီး ကြည်လင်နေ၏။ သောက်လိုက်လျှင် ခံတွင်းကို ရှင်းသန့်သွားစေပြီး ရေအရသာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သုံးကိုက်မျှမြင့်သောရေထုသည် တစ်ပေမျှသာ အမြင့်ရှိသည့်ပမာ ကြမ်းပြင်မှ ကျောက်စရစ်ခဲများကို အတိုင်းသားတွေ့မြင်နေရသည်။ ။

ထိုချောင်းလေးသည် ရွာလယ်တွင် တည်ရှိပြီး ရွာတောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းကို ကူးချင်လျှင် လက်လှော်လှေငယ်လေးများ ဖြင့် ကူးခပ်ကြရသည်။ ။

ထိုချောင်းလေး၏ အမည်သည် တလုံချောင်းဖြစ်သည်။ ။ မိုးရာသီချောင်းရေတက်ချိန်၌ ဘယ်က ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိသော ငါးမျိုးစိတ်များ သည် ဆောင်းဂေါ်ဖြင့် ဖြစ်သလိုကော်ထုတ်လျှင်ပင် မိသားစုဆယ်ယောက်စာ ဟင်းတစ်နပ်သည် ရရှိပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

အရပ်ဝေသလိုပင် အင်းသူကြီးက ဆယ်ဝ၌ ထိုင်ပြီး ငါးတွေကို

ကော်လိုက် ဝေလိုက်နှင့် စွန့်ကြဲနေကုန်၏။ ရေသတ္တဝါများကို ညှိစော်နံ အောင် စားကြရသောအခါ မစားနိုင်ကြတော့၍ ရလာသမျှ ငါးများကို အရှင်လတ်လတ် ကျပ်တိုက်၍ နှစ်ပေါက်အောင် စားကြရသည် ။ တံငါ ရွာ မဟုတ်သော်ငြား ငါးပေါသည့်ရွာဖြစ်သည် ။ အိမ်ခြေ လေးဆယ်မျှ ရွာငယ်လေး ဆိုသော်ငြား အိမ်တိုင်းတွင် ငါးကျပ်တိုက် ပြတ်လပ်တယ် ဆို၍ မရှိပေ။ မနက်စာ၊ ညစာ ဟင်းပွဲတိုင်းတွင် ငါးဟင်းခတ်က မပျက် ပေ။ ထမင်းချက်ခါနီး နာရီပိုင်းအမျှအလိုတွင် လုံမေအချို့သည် တောင် ပေါ်တက်ကာ ဟင်းရွက်ခူးသည် ။ ရလာသော သဘာဝတောဟင်းရွက်များကို ပြုတ်၊ သုပ်၊ ကြော်၊ လှော်ကာ ပူပူလော လော စားသောက်ကြသောကြောင့် ရောဂါဆန်းဟူ၍ မကြားဖူးသလောက် ရှားပါးသည် ။

နေရောင်ခြည်အရနည်းသော ရွာငယ်လေးဖြစ်သော်ငြား လတ်ဆတ်သော လေထုနှင့် သင်းပျံ့သောရေရနံ၊ စွမ်းအားဖြည့်မြေသဘာဝကြောင့် တစ်ရွာလုံးသည် စိတ်ချမ်းသာကြသည် ။ ကိုယ်ကျန်းမာကြသည် ။ အသားဟူ၍ လည်း တပ်မက်မှုမရှိသလို၊ အဝတ်ဟူ၍ လည်း ပြိုင်ဆိုင်မှုမရှိ ။ ပွဲချိန်ရောက်ပါက ရွာလယ် ဒေါ်လုံးကြိုင်၏ ရက်ကန်းစင်တွင် လှပသောအဆင်မျိုးစုံရနိုင်သည် ။ ဒေါ်လုံးကြိုင်က အမြင်ရှိသူပီပီ ဈေးကြီးသောအခါ မဝယ်နိုင်သော ပျို့မေတို့ သည် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ခါတော်အမီ ရက်ကန်းခတ်ကြကုန်သည် ။

လုံမေတို့ ၏ လက်ရာသည် ဒေါ်လုံးကြိုင်၏ လက်ရာကို မမီသော်ငြား တင့်တယ်အောင်တော့ ဝတ်ခြုံနိုင်သည် ။ အလှဆင်မောင်းခွက်လေးများ ရင်ညွန့်တွင် တပ်လိုက်လျှင်ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသော အဆင်တန်ဆာကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်သည် ။

ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၌ ပျိုမေတို့ က အလှတရားများ
အဖြစ်ရှားပါးလက်ရာမြောက် ဆင်စွယ်၊ ကျားစွယ်တို့ ကို ဆင်မြန်းတတ်
ပြီး ဆံထိုးအဖြစ် ဖြူဆူးကို သုံးတတ်ကြသည်။ ။ အသုဘပွဲ၌ သနပ်ခါးထူ
ထူကို ကျားနေအောင် လူးတတ်ပြီး ခြုံပဝါနက်ကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး လုံ
အောင်ခြုံတတ်ကြသည်။ က ဤဖွန်ကျိုင်ရွာ၏ ဓလေ့ဖြစ်သည်။ ။ ရွာ
တောင်ပိုင်းမှ အသုဘသည် ချောင်းဖြတ်ပြီး ရွာမြောက်ပိုင်းတွင် မြှုပ်
လေ့မရှိသလို၊ ရွာမြောက်ပိုင်းမှ အသုဘသည် လည်း ချောင်းဖြတ်ပြီး ရွာ
တောင်ပိုင်းတွင် မြှုပ်လေ့မရှိပါ။

ရွာမြောက်ပိုင်းနေ မိသားစုသည် ရွာတောင်ပိုင်းရှိတောင်ရိုးတွင် ယာ
ခင်းရှိသည်။ ။ ယာခင်းလုပ်ရင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရုတ်တ
ရက် ဆုံးပါးသွားလျှင် ရွာမြောက်ပိုင်းရှိ နေအိမ်သို့ သယ်ဆောင်ခွင့်မရှိ
ဘဲ ရွာတောင်ပိုင်းရှိ သုသာန်တွင် သာ မြေမြှုပ်ရသည်။ ။

ကြီးမြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်မှ လွဲ၍ အရပ်သူ၊ အရပ်သားများ သေဆုံးပါက
မီးရှို့သဂြိုဟ်ခွင့်မရှိပေ။ ကြီးသူထက်ငယ်သူ အရင်ဆုံးပါးပါက ငွေ မည်
မျှရှိစေကာမူ အုတ်ဂူဆောက်ခွင့်မရှိပေ။

ကာရံထားသည့် ဆိုမိန့်က တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။ "ရွာနာတယ်"။ ရွာ
နာတယ်ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ရွာသားများ သည် လည်း စနစ်
နှင့်အသားကျနေသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ရွာတောင်ပိုင်းရှိ သင်္ချိုင်း
ဘေး၌ တောက်တဲ့ ပမာ ခိုကပ်နေသည်။ ။

ရွာသားများ သည် ဖြေမဆည်အောင် ထိခိုက်ခံစားကြရကုန်သည်။ ။

မွေးကတည်းက မီးတွင်းထဲ အမေဆုံးသည်။ ။ ယခုငါးနှစ်သမီးအရွ
ယ်၌ အဖေက ဝက်ဝံကုတ်ပြန်သည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ အားကိုးရမလဲ။

"ဆောင်းရိပ်ခိုနယ် သနားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ရအောင်လ

ညင်း မိန်းကလေးနှယ်။ ကျုပ်အိမ်ခေါ်ရအောင်လည်း ကျုပ်က သမီးများ သား"

"မပူပါနဲ့ ကြမ်းပုံရယ်။ သူကြီးခေါ်မှာ ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ အရေးကိစ္စ တောင် သူကြီးက ဆောင်ရွက်ပေးနေမှ "

"ခေါ်ပါ့မလားအေ။ သူကြီးမိန်းမက မြို့သူဆိုတော့ အဆင့်ခွဲတယ်။ အယူသည်းတယ်။ စက်စက်ယိုအောင် လှသလို၊ မာနလည်း ကြီးပါ့"

"ခေါ်မှာ ပါအေ။ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းမှာ ပေါ့"

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အသုဘပို့လာသူများ အလျှိုလျှိုပြန်သွားကြသည် ။

မြေစာပုံမို့မို့လေးမှာ သစ်လွင်နေသည် ။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် အသံတိတ်မျက်ရည်ကျနေ၏။ ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင် ချည်လုံချည်လေးနှင့် ညိုပုပ်ပုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည် ။ ပါးမို့မို့နှစ်ဖက်တွင် ဖုန်နှင့် သဲမှုန်တို့ ကြောင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသည် ။ မျက်ဝန်းအစုံမှာ ကြည်လင်နေ၏။ မျက်ဆံနက်နက်လေးနှင့် မျက်ဝန်းလေးသည် သိမ်ငယ်ကြောက်ရွံ့နေရှာသည် ။ မျက်ဝန်းထောင့်မှ စီးနေသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်ရကောင်းမှန်း မသိချေ။

မြေစာပုံပေါ်ရှိ ကျောက်ခဲလေးများကိုသာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကိုင်လိုက်ချလိုက်လုပ်နေ၏။

ခေါင်းတလားကို ဆင်မြန်းထားခဲ့သော ဖြူ၊ နီ၊ ပြာ၊ ဝါ စက္ကူများ သည် လေအလာတွင် ဝေ့ဝဲနေသည် ။ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီဖြစ်တာကြောင့် နေရောင်သည် ဆောင်းရိပ်ခို၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့် ရောက်ရှိနေသည် ။

အသုဘပို့လာသူအပေါင်း ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော သပြေခက်များ သည်
ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် မညီမညာ ပြန့်ကျဲနေကုန်သည်။ ။

သေဆုံးသူနှင့် သံယောဇဉ်ဖြတ်ကြသည့် နန္ဒင်းမှုန့်နှင့် ဆန်ဝါများ သ
ည် လည်း အမိုးယိုနေသော သုသာန်ဇရပ်ထဲ လွင့်ပါးနေကုန်သည်။ ။

အလောင်းထမ်းခဲ့သော ထမ်းစင်သည် လည်း ရွာသားများက ဓားဖြ
င့်ခုတ်ထားခဲ့ကြသောကြောင့် ချွန်ချွန်ထောင်ထောင် ဖရိဖရဲဖြစ်နေသည်
။

"ဟေ့ . . . ဆောင်းရိပ်ခို မပြန်သေးဘူးလား"

သချိုင်းသည် ရွာပြင်၌ ဖြစ်သည်။ ။ တောထဲဝင် ဟင်းရွက်ခူးသူများ
ရွာသို့ပြန်ဝင်ကြလျှင် ထိုသချိုင်းကို ဖြတ်ကြရ၏။

ဆောင်းရိပ်ခို ခေါင်းခါပြသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခိုထံတွင် အဖေကသာ
ကိုးကွယ်ရာပါ။ အဖေကသာ ဆောင်းရိပ်ခို၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ။ အဖေ
တောလိုက်သွားလျှင် အဖေ့နောက်လိုက်သည်။ ။ တောကောင်များ ၏ အ
န္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် လင့်စင်ထိုးပြီးထားခဲ့လျှင် အဖေ ပြန်
လာသည် အထိ အောက်မဆင်းဘဲ စောင့်သည်။ ။ ငှက်များက သစ်ကိုင်း
တွင် လာနားလျှင် ငှက်ကလေးများ နှင့် စကားပြောသည်။ ။

ရွာထဲဝင်ခဲ့လျှင် အဖေနှင့်အတူ ကင်းတဲတွင် အိပ်သည်။ ။ ယခု အဖေ
မရှိသောအခါ သွားစရာမရှိပြီ။ အဖေ ရှိသောနေရာ၌ သာ နေရပေလိမ့်
မည်။

"မိုးချုပ်ရင်တော့ ရွာထဲဝင်ခဲ့နော်။ ရွာပြင်မှာ မကောင်းဘူး"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လုံမေတစ်သိုက်က ဆောင်းရိပ်ခိုအား
ဖြတ်ကျော်သွားကြပြန်သည်။ ။

လေရှားသည် မြူးလာသည် ။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့
မော့ကြည့်၏။

တိမ်စိုင်းများ သည် အလိပ်လိုက် ရွှေ့လျားနေကြသည် ။ ထွန်းလင်း
သောနေရောင်ကို ကာကွယ်နေကြသည် ။ လေသည် မည်းညစ်သောတိ
မ်စိုင်းကို သယ်ဆောင်နေသည် ။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် နေပူသည် ။
မိုးရွာသည် ဆိုတာက လျှပ်စီးပမာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ။

နွေဟူသော ပညတ်ချက်နောက်တွင် နှင်းကျတတ်သည် ။ ဆောင်းဆို
သော ပညတ်ချက်နောက်တွင် မိုးရွာတတ်သည် ။ မိုးဆိုသောနောက်တွ
င် ပူလောင်နေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည် ။ ရံဖန်ရံခါ၌
တစ်နေရာတည်းတွင် ရာသီဥတုသုံးမျိုးလုံးကို ကြုံရတာမျိုးလည်း ရှိ၏။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် အဖေ၏ သင်ကြားမှုကြောင့် ကြိုသိလိုက်သည် ။
မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်။

အဖေသာရှိပါက မိုးလွတ်သောနေရာသို့ ဆောင်းရိပ်ခိုအား ခေါ်သွား
မည်ဖြစ်သည် ။ အခုတော့ အဖေက စကားလည်း မပြောနိုင်တော့ချေ။
ပါးစပ်မှာ သွေးတွေလည်း ကျနေသည် ။ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးနေသ
ည် ။ ရွာသားများက အဖေအား ဆွဲခေါ်ကာ ခေါင်းတလားထဲ ထည့်ပြီး
ဤမြေထဲတွင် ထည့်ထားသည် ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ထိုမြေကြီးကို ဖော်၍ မရမှန်းသိသည် ။ ဖော်ဖို့
လည်း မကြိုးစားချေ။ အဖေမရှိတော့လည်း ရှိသည့်ပမာ ခံစားရသည် ။
လင့်စင်တွင် အဖေအား စောင့်နေရသော ခံစားချက် ဖြစ်၏။ လင့်စင်ပေါ်
မှ နေ၍ တောထဲပြေးဝင်သွားသော အဖေအား လက်ပြနုတ်ဆက်သည်
။ တစ်ညအိပ်ပြီး အဖေပြန်လာလျှင် ချေ(သို့မဟုတ်) ဆတ်တို့ ပါလာသ
ည် ။ အနည်းဆုံးတော့ အဖေသည် လက်ဗလာဖြင့် ပြန် လာလေ့မရှိဘဲ

ယုန်သေတစ်ကောင်ကို ဆွဲလာခဲ့သည် ။ ပြီးနောက် ထိုယုန်ကိုကင်ပြီး အဖေနှင့်အတူ စားခဲ့ရဖူးသည် ။

ဆောင်းရိပ်ခို၏ ဝမ်းဗိုက်သည် ဆာလောင်မှုကြောင့် တဂ္ဂီဂီမြည်လာသည် ။ လည်ချောင်းသည် လည်း ခြောက်သွေ့နေသည် ။

ချောင်းရှိသည့်နေရာကို သိသော်ငြား ပြေးဆင်း၍ ရေမသောက်နိုင်ပေ။ အဖေ ပြန်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရမည်။

အဖေက ဒီနေရာမှာ နေပါဟု မပြောထားသော်ငြား အဖေရှိသည့်နေရာတွင် နေရမည်။

အဖေ ပြန်လာရင် မြည်နေသော ဗိုက်ထဲမှ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားမည်။

"ဂျိမ်း . . . ဂျလိန်း"

ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားသောကြောင့် စိမ်းနေသောတောင်တန်းများ သည် မည်းမှောင်သွားသည် ။ လျှပ်စီးရောင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထွန်းလင်းလာသည် ။ မိုးခြိမ်းသံသည် လည်း နားစည်ကွဲလုမတတ် ဆူညံလာသည် ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ဂျာမနီပင်တန်းများကြားမှ ဆီးသီးပင်ပေါက်လေးကို ဆွဲနုတ်ကာ မြေပုံထိပ်တွင် ပြောင်းရွှေ့စိုက်သည် ။

အများ မြေပုံထိပ်တွင် ပျဉ်ချပ်လေးနှင့် မှတ်တိုင်စိုက်ထားသည် ။ ထိုပျဉ်ချပ်တွင် စာတွေရေးထားသည် ။ အဖေ မြေဇာပုံထိပ်တွင် ပျဉ်ချပ်မရှိသောကြောင့် ဆီးပင်စိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဝေါ"

မိုးသည် လေသံနှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ပြာဝေသွားရှာသည်။ ။ လွင့်ပါးနေသော ရောင်စုံစက္ကူလေးများကို တစ်စချင်းကောက်ကာ အဖေ့မြေစာပုံပေါ်တွင် မိုးပေးသည်။ ။ လေသာနေသောကြောင့် စက္ကူများ သည် လွင့်ပါးကုန်သည်။ ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် မျောလွင့်နေသော ထိုစက္ကူများကို လေထဲတွင် လိုက်ဖမ်းသည်။ ။ လက်တစ်ပွေ့ရလာသောအခါ အဖေ့မြေစာပုံဘေး ပုံပုံထိုင်ကာ တစ်ခွက်ချင်းမိုးပေးသည်။ ။

မိုးစက်များ သည် ဘယ်အငြိုးကြောင့်မှန်းမသိ သဲကြီးမဲကြီး ခုန်ဆင်းလာကုန်သည်။ ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် သွက်လက်သောလက်များ နှင့် စက္ကူများကို လျင်မြန်စွာ ခင်းပေးသည်။ ။

စက္ကူကပ်ခြင်းက မလုံတလုံ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပြီးဆုံးချိန်တွင် ဆောင်းရိပ်ခိုတစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရည်များ နှင့် လုံးထွေးပေတူးနေခဲ့ပါပြီ။

အချိန်အခါမဟုတ် ရွာသော မိုးမို့ မိုးပြေးလေသာဖြစ်သည်။ ။

ဆံပင်ဖျားမှ တစ်ဆင့် စီးကျလာသော ရေစက်များကို လျှာဖျားဖြင့်ခံကာ လည်ချောင်းခြောက်ခြင်းကို ဖြေသိမ့်သည်။ ။

ဘေးဘီဝဲယာကို အားကိုးတကြီး ကြည့်၏။ လူသူမရှိ ငြိမ်သက်နေသည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိုးသံမှ လွဲ၍ ကျေးငှက်သံပင် မကြားရ။

အဖေ့မြေစာပုံလေးကို ကြည့်သည်။ ။ အဖေ ရောက်မလာသေး၍ ထိုင်စောင့်နေမိပြန်သည်။ ။

"ဆောင်းရိပ်ခိုဆိုတာ မင်းလား"

အသံဝါကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဆောင်းရိပ်ခို မော့ကြည့်သည် ။ မြင့်မား
ထွားကျိုင်းသောလူက ငုံ့ကြည့်နေသည် ။ ရွာလူကြီးဦးစောလူ ဖြစ်၏။

ဆောင်းရိပ်ခို ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။

"မတ်တတ်ထရပ်ပါ"

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မရဲတရဲလေး ကြည့်ရင်း ရ
ပ်၏။ အဖေ့မြေစာပုံနားသို့ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သည် ။ ဆောင်းရိ
ပ်ခိုသည် ဦးစောလူကို ကြောက်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် အဖေ့ကို အားကိုး
အားထားပြုမိသည် ။

"မင်း . . . ဘကြီးနောက်လိုက်မလား"

ဆောင်းရိပ်ခို နားမလည်ပါ။ ဦးစောလူသည် ဆောင်းရိပ်ခိုအား ကြင်
နာစွာကြည့်သည် ။ မျက်ဝန်းအိမ်မှ လည်း အရည်ကြည်တို့ ရစ်သိုင်းနေ
သည် ။ ထိုအရည်များကို မျက်ဝန်းလေး ပုတ်ခတ်ရင်း ဖယ်ရှားနေသည်
။

"မင်း . . . ဘကြီး နောက်လိုက်ခဲ့ပါ"

ဦးစောလူသည် ညာလက်အား ဆောင်းရိပ်ခိုထံလှမ်းပေးသည် ။

ထိုလက်သည် မိမိလက်ကို တောင်းခံနေကြောင်း ဆောင်းရိပ်ခို သိ
သည် ။ သို့သော် သန့်ရှင်းသောလက်မို့ ညစ်ပေသော မိမိလက်ကို နောက်
တွင် ဖွက်ထားလိုက်သည် ။

"ဘကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ပါကွယ်"

ဦးစောလူသည် မျက်ရည်တစ်စ ပြုတ်ကျသွား၏။ ဆောင်းရိပ်ခိုသည်

ညစ်ပေသော လက်သေးသေးလေးအား ကမ်းပေးသည် ။

ဦးစောလူသည် မျက်ရည်များကို လူမမြင်ခင် သုတ်သည် ။ ဆောင်းရိပ်ခို လက်ကိုဆွဲပြီး လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

သုသာန်အထွက်တွင် ဆောင်းရိပ်ခိုသည် နောက်ကြောင်း လှည့်ကြည့်သည် ။ စက္ကူရောင်စုံများက မိုးရေနှင့် နှော၍ မြေပြင်မှာ ပြားဝပ်နေတော့၏။

*

ချောင်းရေစပ်ကို နောက်ဖေးထား၍ ဆောက်ထားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ ။

ရွာသည် လမ်းကြိုလမ်းကြားမရှိဘဲ တစ်လမ်းသွားသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ရွာလူကြီးဦးစောလူအိမ်သည် တစ်ရွာလုံး၌ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာတန်းသည် ကျွဲ၊ နွား လှည်းများ သွားရာ လမ်းမတန်းဖြစ်သည်။ ။ ဦးစောလူ၏ နေအိမ်သည် တောင်ပိုင်း၌ ဖြစ်သည်။ ။ မြောက်ပိုင်းတွင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းသာရှိသည်။ ။ မြောင်ပိုင်းသည် တောင်နံရံနှင့်ကပ်နေသောကြောင့် ကျယ်သောလမ်းမရှိ၍ လူနေကျသည်။ ။ အိမ်ခြေကျသည်။ ။ လမ်းဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိပေ။ နောက်ဖေးကျို နောက်ဖေးကြား ဝင်ထွက်ရသည်။ ။ ခြံနှင့်ဝင်းလည်း မရှိပေ။ မြို့အနေနှင့်ဆိုပါက ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဟု ဆိုပေရိသည်။ ။

ရွာတွင် လှေဆိပ်ရှိ၏။ မြို့တက်သော စက်တပ်လှေငယ်များ ဆိုက်သည်။ ။ မြို့တက်ပြီး ရောင်းချဝယ်ခြမ်းမည်ဆိုပါက ထိုလှေဆိပ်တွင် ဆံ့သည်။ ။ ကုန်းကြောင်းခရီး မရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ ကုန်းကြောင်းသည် တောင်နှစ်လုံးကျော်ရသောကြောင့် ကြန့်ကြာသည်။ ။

မိုးအခါ ရေများ ချိန်မှ သာ တောင်ပေါ်လမ်းကို သုံးပြီး ခြေလျင်သွားတတ်ကြသည်။ ။ ဒါကလည်း ဆယ်ခါရံတစ်ခါသာ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်နှစ်သားကလေးငယ်မှ စ၍ သေခါနီး နာမကျန်းဘိုးအို၊ ဘွားအိုများ ပင် တစ်ရွာလုံး ရေကူးကျွန်းကျင်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရေလမ်းခရီးကို မည်သူ

မျှ မကြောက်ကြပါ။ ထိုတလိုချောင်းမှ တစ်ဆင့်
တနိုင်ငံမြစ်ထဲသို့သွားပြီး တနိုင်ငံမြို့ကြီးကို ရောက်နိုင်သည်။ ။

တနိုင်ငံမြို့ကြီးတွင် မြို့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ရှိသည်။ ။ စား
သောက်ဖွယ်ရာများ ရှိသည်။ ။ မိမိတို့ ပါ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချနိုင်ရန်
ဈေးရှိသည်။ ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ကားလည်း ရှိသည်။ ။
ကြီးသော စက်တပ်လှေများ လည်း တွေ့ရသည်။ ။ ကြီးကျယ်သော သံ
ဘောင်များ နှင့် တံတားကြီးလည်း ရှိသည်။ ။ လူများ စွာ စားသောက်
သော ဆိုင်ကြီးကနားကြီးလည်း ပေါ်သည်။ ။ မြို့ကြီးလည်း ကြီးသည်။ ။
လူလည်း များ သည်။ ။ မည်သည့်ပစ္စည်း သယ်ဆောင် ရောင်းချလေဦး
တော့ မကုန်ဘူးဆိုတာ မရှိ။

ဖွန်ကျိုင်မှ လည်း ပစ္စည်းက များများ စားစားထွက်လှတယ်တော့ မ
ရှိပါ။ ။ ငါးကျပ်တင်ခြောက်များ ၊ တောသားကျပ်တင်ခြောက်များ ၊ သား
ရေချပ်ကြီးများ ၊ တောထဲမှ ရသော ဆေးမြစ်များ ၊ သစ်ခေါက်များ နှင့်
ရံဖန်ရံခါ လက်ရက်ထည်အချို့ကို ရောင်းချနိုင်သည်။ ။ ထိုအရာများကို
ရောင်းချသည် က တစ်မနက်သာဖြစ်သော်ငြား လာရသောခရီးသည် တ
စ်ညအိပ်ဖြစ်သည်။ ။ စုဆောင်းရသောအချိန်သည်
အနည်းဆုံးခြောက်လဖြစ်သည်။ ။

ရသမျှငွေကြေးလေးနှင့် ဆားဝယ်သည်။ ။ ထူးဆန်းသော
မုန့်လှလှများ ဝယ်ကြသည်။ ။ ရောင်းချပစ္စည်းသည် ဈေးနည်းသော်ငြား
ဝယ်ခြမ်းရသော ပစ္စည်းသည် ဈေးကြီးလှသည်။ ။

သို့သော် ဝယ်ခြမ်းရောင်းချရသည် က ပျော်စရာကောင်းသည်။ ။ အ
တွေ့အကြုံဆန်းသည် မို့ လုံမေတို့ က မြို့တက်ရောင်းချရန်
စုဆောင်းကြသည်။ ။ အချို့ရွာသားများ ဆို မြို့မလိုက်ချင်ကြပေ။

လူနံနံသည် ။ မျက်စိရှုပ်သည် ဟု ဆိုရာ ပစ္စည်းပါးပြီး ဆားပြန်ပေးရန်သာ ပြောကြသည် ။

လူတွေအကြောင်း သိနေသော လူကြီးကတော်ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရွာရှိ ရသမျှပစ္စည်းများကို ရွာ၌ အဝယ်ခိုင်ဖွင့်ထားသည် ။ ပြီးနောက် ဆိုင်ပေါ်တွင် ဆားနှင့်မြို့မုန့်အချို့ ရောင်းချပေးသည် ။

ထိုအခါ ရွာသားများ ၏ အိမ်တွင် ဆားပြတ်သွားသည့်အချိန်ဆို၍ မရှိတော့ပါ။ ဆားပြတ်ပါက ကျပ်တိုက်ငါးများ နှင့် လဲလှယ်သည် ။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက လူကြီးဦးစောလူနှင့် လူကြီးကတော် ဒေါ်နှင်းရည်ဆိုပါက ချစ်ကြောက်ရိသေ ဖြစ်ကြသည် ။ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပမာ ဝပ်တွားကြသည် ။

အိမ်၌ ဆားကုန်ခါနီးလျှင် တောထဲပြေးဝင်ကြသည် ။ တောကောင်ရလျှင်ရ၊ မရလည်း ဆေးမြစ်တူးပြန်လျှင်ပင် ဆားရမည်မှာ သေချာလှသည် ။

ဦးစောလူသည် ဒေါ်နှင်းရည်နှင့်ရပြီးမှ ရွာလေးသည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည် ။

အရင်လို ဆန်တစ်ခွက်ရရန် ချွေးဒီးဒီးကျသည် ထိ မောင်းထောင်းဖို့ မလိုတော့ဘဲ စပါးပုတ်ထဲမှ ဆန်တစ်တောင်းကျိုးပြီး ဒေါ်နှင်းရည်၏ ယာယာစက်သို့ ပို့သည် ။ ထွက်လာသောဆန်ထဲမှ နို့ဆီဘူးငါးလုံးပေးလျှင်ပင် အဆင်ပြေနေပြီ ဖြစ်သည် ။

ဒေါ်နှင်းရည်က အမြင်မကြည်၍ ဆန် မကြိတ်ပေးမှာ စိုးသောကြောင့် ဒေါ်နှင်းရည်ကို ရွာသားများက ဖားလျားဆက်ဆံကြရသည် ။ ဒေါ်နှင်းရည်ကြောင့် ဦးစောလူကို ရွာလူကြီး တင်ကြသည် ။

သို့သော် ဦးစောလူ၏ အုပ်ချုပ်မှု ကောင်းတာကြောင့် ရွာလေးသည် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေ၏။

သို့သော်လည်း ဖွန်ကျိုင်း၌ ဩဇာအာဏာအရှိဆုံးလူမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ မြို့ကြီးသူ ဒေါ်နှင်းရည်သာဖြစ်သည် ။

ဒေါ်နှင်းရည်သည် သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး ချွေးတစ်စက်မထွက်အောင် နေတတ်သူဖြစ်သည် ။ ဒေါ်နှင်းရည်အနားကပ်လျှင် ချွေးနံ့မရှိဘဲ သနပ်ခါးနံ့သာသင်းနေတတ်သည် ။ ဒါကလည်း ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဂုဏ်ကျက်သရေ ထွန်းပြောင်မှုထဲက ဝှက်ဖဲတစ်ခုဖြစ်လေမလား မသိပေ။

နဖူးပြင်တွင် ဆံစကိုချထားလေ့မရှိသော ဒေါ်နှင်းရည်သည် နဖူးပြင်ကျယ်ပြီး အလှသည် မဟာဆန်သည် ။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အမြဲတမ်း သေသေသပ်သပ် ထုံးဖွဲ့ထားတတ်သည် ။ ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရွာလေး၏ စံပြကျက်သရေဆောင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်နှင်းရည်သည် ရုပ်လှသော်ငြား အပြောအဆိုသည် ပြေပြစ်မှုမရှိဘဲ တင်းထန်သည် ။ အပေးအကမ်း ရက်ရောသော်ငြား စနစ်ကျသည် ။

မနက်လင်းလာလျှင် ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်သည် ။ ဆိုင်တွင် ဖုန်တက်သည် ကို မကြိုက်ပေ။ ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဆိုင်သည် သန့်ရှင်းနေသည် ။ ချိန်ခွင်၊ ဆားထုပ်၊ ချိုချဉ်ထုပ်၊ နေကြာစေ့လှော်ထုပ်များမှာ နေရာတကျ စီစီရီရီရှိလှ၏။ နှစ်ရာတန် ဟင်းချိုမှုန့်ထုပ်များ သည် ဝါးလုံးတန်း၌ စီစီရီရီရှိနေသည် ။ တစ်ခါသောက် အသင့်ဖျော်ကော်ဖီထုပ်များ သည် လည်း အရောင်စုံစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည် ။ နို့ဆီဘူး၊ သကြားထုပ်၊ မုန့်ကြွပ်ထုပ်များ လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေသည် ။

ဖိုက်ပါကလစ်လှလှလေးများ သည် မှန်ကောင်တာလေးထဲ စိစိရီရီရီ
နေသောကြောင့် ဒေါ်နှင်းရည်၏ ဆိုင်သည် ခန့်ညားလှပေသည်။ ။

"ဆောင်းရိပ်ခို ဆိုင်ထဲကဖုန်တွေ သုတ်နော်။ မပြောရစေနဲ့။"

ခပ်တင်းတင်းပြောသော ဒေါ်နှင်းရည်၏ စကားတစ်ခွန်းသည် ဆောင်းရိပ်ခိုကို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်စေသည်။ ။ တစ်ခါပြောရုံနှင့် မှတ်ထားသည်။ ။ မနက်မိုးလင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာသစ်ကာ ဒေါ်လေးမြင့် ချက်ပေးသော ထမင်းကို အဝသွတ်ပြီး ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ။

တံခါးသည် ဝါးခြံနှင့် မဟုတ်ဘဲ ပျဉ်သုံးထားသောကြောင့် ချက်လေး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် အလွယ်တကူပွင့်သည်။ ။ ဦးပုတုပြထားသည့်အတိုင်း အရပ်မမီသောအခါ အောက်ခြေမှ ခုံခုပြီး ဖွင့်သည်။ ။

ကြာလာသောအခါ ကျင့်သားရသွား၍ ခုံသည် မစကလို လေးမနေတော့ချေ။ ။ ပစ္စည်းတွေခင်းသည် ကိုပင် ကမောက်ကမ မဟုတ်တော့ဘဲ ဒေါ်နှင်းရည် စိတ်ကြိုက်စီရီရီ ဖြစ်လာသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခို ဆိုင်ခင်းပြီး သောအချိန်တွင် ရွာလမ်းသည် ဆွမ်းပို့ပြန်သူများ နှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ ။

"ပြီးသွားရင် အဝတ်လျှော်။ ငါ့အဝတ်တွေကို ရိုက်တုတ်နဲ့ မထုနဲ့နော်။ လက်နဲ့ ပွတ်လျှော်။"

ဆိုင်ပေါ် ကျော့ကျော့လေးတက်လာသော ဒေါ်နှင်းရည်သည် ကတ္တီပါအခင်းပေါ် ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ။

ဒေါ်နှင်းရည်သည် ငွေထည့်သည့် ကျွန်းသေတ္တာလေးကို သော့ဖြင့်ဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာအုပ်ကိုထုတ်သည်။ ။

"ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ"

ထိုအခါမှ ဆောင်းရိပ်ခိုသည် မပြေးရုံတစ်မယ်ဆင်းလာသည် ။ ဒေါ်နှင်းရည် ဝတ်၍ ပုံထားခဲ့သော အဝတ်များကို ဒန်ဇလုံထဲထည့်ကာ ရွှေဝါဆပ်ပြာခြင်းကို ဆွဲပြီးထွက်လာခဲ့သည် ။ ဇလုံက လူထက်ကြီးနေ၍ မနိုင်မနင်းဖြစ်သည် တွင် လမ်းတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားသည် ။

"ဖယ်စမ်းပါဟာ။ ဒီမှာ လေးရတဲ့ အထဲ"

ဆောင်းရိပ်ခိုကို တိုက်လွင့်လုမတတ် ဖြတ်သွားသူ ဖြစ်သည် ။ တိမ်မုန်တိုင်း။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် အသက်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ဆောင်းရိပ်ခိုထက် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်မျှ ကြီးသည် ။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် အရပ်ရှည်သည် ။ မနက်ခင်းတိုင်း ကျွဲချေး၊ နွားချေးနှင့် မြင်းချေးကျုံးရသောကြောင့်လားမသိ ဗလတောင့်သည် ။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းရိပ်ခိုကြောက်ရသူစာရင်းတွင် တိမ်မုန်တိုင်းလည်း ပါဝင်သည် ။

ဆောင်းရိပ်ခိုသည် ရေစပ်သို့ လျှောက်လာသည် ။ လူကြီးအိမ်လည်း ဖြစ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိသောကြောင့် ရေဆိပ်တွင် လှေကားထစ်ပုံဖြစ်သည် ။ သမံတလင်းနှင့်မို့ သန့်သည် ။ လှေကားတွင် အဝတ်စားများကို ပုံကာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်လျှော်နိုင်သည် ။

စက်လှေပိုင်လည်း ရှိသည် ။ ရေဆိပ်၌ စက်လှေတစ်စင်း အမြဲကြိုးချည်ထားသည် ။

ဒေါ်နှင်းရည်၏ အင်္ကျီများ သည် ရက်ထည်များ မဟုတ်၍ ချော့ကျိကျိနိုင်သည် ။ လျှော်ဖွတ်ရခက်သည် ။ သို့သော် လှပ၏။ ဘကြီးစောလူ၏ အင်္ကျီများ သည် ထူထဲသည် ။ အထည်ကြီးသည် မို့ လက်ညောင်းအောင် လျှော်ရသည် ။ ဆောင်းရိပ်ခို အကြိုက်ဆုံးအင်္ကျီသည် စောလူးစွာန်၏ အင်္ကျီများ ဖြစ်သည် ။

စောလူးစွာန်သည် ဆောင်းရိပ်ခိုနှင့် သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်သည် ။
စောလူးစွာန်၏ အင်္ကျီများ သည် ဆောင်းရိပ်ခို၏ အားနှင့်မျှသောကြော
င့် လျှော်ဖွတ်ရလွယ်ကူသည် ။

"အခုထိ မပြီးသေးဘူးလား။ နင် အဲဒီအင်္ကျီကိုတိုက်နေတာ ဆပ်ပြာ
တစ်တုံးကုန်တော့မယ်။ နင်တော့ ကျောကွဲခံချင်ပြီ ထင်တယ်"

ချေးကျုံးထားသောကြောင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော တိမ်မုန်တိုင်းသ
ည် ဆောင်းရိပ်ခိုနား ရောက် လာပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။

တိမ်မုန်တိုင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆောင်းရိပ်ခို၏ အထက်ဘ
က်၌ ရပ်ကာ အညစ်အပတ်များကို ရေဆေးသည် ။

ဆောင်းရိပ်ခိုက ရေထဲစိမ်နေသော ဒေါ်နှင်းရည်၏ အင်္ကျီစကိုဆွဲသ
ည် ။ တိမ်မုန်တိုင်းက မဲတဲ့ တဲ့ ကြည့်သည် ။

"ရေနဲ့ ဆေးလိုက်ရင် ပြောင်ပါတယ်ဟာ။ အဖြစ်သည်းတာ"

ဆောင်းရိပ်ခိုက မရဲတရဲ ပြုံးရှာသည် ။ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာ ယ
ခုဆို ဆယ်ရက်မြောက်ပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်း စကားအများ ဆုံးပြောခဲ့
ဖူးသူမှာ တိမ်မုန်တိုင်း ဖြစ်သည် ။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် ဆောင်းရိပ်ခို အဝ
တ်ရေညစ်ရာတွင် ကူညီသည် ။ သို့သော် စိတ်မရှည်ပါက ဆောင်းရိပ်ခို
၏ ခေါင်းပူထူသွားအောင် လက်ဆစ်ဖြင့် ခေါက်တတ်သည် ။
ထိုအခါမျိုးတွင် ခေါင်းမူးသွားတတ်သော်လည်း နာတယ်ဟု မပြောရဲပေ
။

"ငါ လျှော်ကူရမလား"

ခေါင်းခါပြသည် ။ အမှန်တကယ်တော့ လျှော်ကူစေချင်သည် ။ ဆော
င်းရိပ်ခို လက်နာနေသည် ။ မပြောဘူး။ ဘယ်လိုလျှော်တာလဲ ဟူသော

အသံကို မကြားရလေအောင် အားရှိအားကုန် ဖွတ်လျှော်၍ လက်မောင်း နာသည်။ ။

"အဲဒီကောင် စောလူးလည်း အင်္ကျီဆို ဝတ်နိုင်တယ်။ တစ်ရက်ကို ဘယ်နှခေါက်လဲသလဲ မသိဘူး။ ငါတို့ တော့ မိုးလင်းက မိုးချုပ် တစ်ထည်ပဲ။ တစ်ခါတလေ တစ်ထည်ကို သုံးရက်တောင် ဝတ်သေး။ ခေါင်းလည်း နေ့တိုင်းဖီးတယ်။ မနာဘူးလား မသိဘူး။ ငါတော့ အကြာကြီးနေမှ တစ်ခါဖီးတာ နာလိုက်တာ"

တိမ်မုန်တိုင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝတ်များ ကူလျှော်လာသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခိုရင်ထဲ တိမ်မုန်တိုင်းအပေါ် ခင်လာသလိုဖြစ်လာသည်။ ။ သိပ်လည်း မကြောက်တော့ပေ။

"ခဏနေရင် ငါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားမှာ လိုက်မလား"

"ဘုန်းကြီးရိုက်မယ်"

"မရိုက်ဘူး။ ငှက်ပျောသီးကြော်တောင် စားရသေး"

ငှက်ပျောသီးအမှ ညံ့သာ မရိုးအောင် စားနေရသောကြောင့် ငှက်ပျောသီးကြော်ကို ဆောင်းရိပ်ခို ကြိုက်သည်။ ။ ငှက်ပျောသီးကြော်သည် မွေးသည်။ ။ သကြားဖြူးထားသောကြောင့် ချိုသည်။ ။

"အဲဒီမှာ မုန့်ကြွပ်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဆရာတော်က စာရတဲ့ လူကို မုန့်ကြွပ်ကျွေးတယ်။ ငါက နေ့တိုင်းစားရတယ်"

"စောလူးစွာန်ရော စားရလား"

"မစားရဘူး။ သူက အချိန်တိုင်း ပျင်းနေတာ။ မနေ့က သူ့ကို ဘုန်းကြီးရိုက်တယ်။ ဒီနေ့ သူ ဘုန်းကြီးကျောင်း မလိုက်တော့ဘူး။ ကြီးကြီးက မြို့က ဆရာခေါ်ထားတယ်တဲ့။ ။ အဲဒီဆရာက စောလူးစွာန်

ကို စာသင်လိမ့်မယ်။ ငါတို့ နဲ့ မသင်တော့ဘူး။"

"အဝတ်လျှော်ပြီးရင် လှန်းပြီးရင် တံမြက်စည်းလှည်းရမယ်"

"ငါလုပ်ကူမယ်လေ။ ခဏလေးပဲ"

"မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ပြေးလာလို့ ရတာပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးလို့ လဲ"

"ဘကြီး မရိုက်ပါဘူးနော်"

"မရိုက်ပါဘူး။ ငါ့ကိုတောင် ဘကြီး သွားခိုင်းတာ"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အဝတ်တစ်ထည်ကို ရေဆေးလိုက်ရာ လက်ထဲမှ လျှောထွက်ပြီး ချောင်းထဲကျသွားသည် ။

"အီး . . . အဝတ်ရေမျောသွားပြီ"

တိမ်မုန်တိုင်းသည် လျင်မြန်သည် ။ အင်္ကျီပင်မချွတ်တော့ဘဲ ရေထဲ ခိုဝှက်ထိုးသွားသည် ။

ရေဖျံတစ်ကောင်နှယ် ကူးခပ်ပြီး ရေထဲမှ အင်္ကျီကို ဆယ်ယူလာသည် ။

"နင်တော့ သေချင်ပြီ။ ဒါကြီးကြီးအင်္ကျီလေ။ ငါ မရှိရင် နင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ဟော့ . . . ဟိုအင်္ကျီကမျောပြန်တော့မယ်"

ဆောင်းရိပ်ခို ပြီးသည် ။ ဆောင်းရိပ်ခို စိတ်ထဲ တိမ်မုန်တိုင်းသည် မရှိမဖြစ်လူဟု ထင်သွားသည် ။

"လျှော်ပြီး ရေညှစ်မယ်။ မြန်မြန်လုပ်"

ဆောင်းရိပ်ခိုနှင့် တိမ်မုန်တိုင်းတို့ သည် တက်ညီလက်ညီ
အဝတ်များကို လျှော်ဖွတ်နေကြသည်။ ။

ထိုမြင်ကွင်းကို အိမ်ပေါ်ထပ်ဆီမှ စောလူးစွာနံတွေ့နေရသည်။ ။
စောလူးစွာနံသည် အဝတ်လျှော်ချင်လာသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခို၊ တိမ်မုန်
တိုင်းတို့ နှင့်အတူ ဆော့ချင်သည်။ ။ သို့သော် ဖုန်ပေခွင့်မရှိသောဘဝမို့
အရပ်ထဲမှ သူငယ်ချင်းများ နှင့်ပင် ဆော့ခွင့်မရှိပေ။

စောလူးစွာနံ ဆော့ရသည့်နေရာသည် ပျဉ်အိမ်အပေါ်ထပ်ဖြစ်ပြီး
သေနတ်များ၊ အရပ်များ နှင့်သာဖြစ်သည်။ ။

စောလူးစွာနံသည် အိမ်၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ကာ ပြေးဆင်းလာ
သည်။ ။

ဦးပုတုသည် ထုံးစံအတိုင်း နွားတင်းကုပ်မှ နွားများကို အပြင်သို့ဆွဲ
ထုတ်နေသည်။ ။ ဒေါ်လေးမြင့်သည် မီးဖိုချောင်ထဲ ချက်ပြုတ်နေသည်။ ။

မေမေသည် စာအုပ်ဖတ်နေသည်။ ။

စောလူးစွာနံသည် လျင်မြန်၏။ လျှပ်စီးလက်သလို ပြေး လာပြီး ရေ
ဆိပ်သို့ရောက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ . . . ငါလည်း ပါမယ်"

စောလူးစွာနံ၏ အသံကြားကြားချင်းပင် ကျန် နှစ်ယောက်၏
မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ။

စောလူးစွာနံ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသည်။ ။

"ငါလည်း ပါမယ်"

"ငါတို့ ဆော့နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ အလုပ်လုပ်နေတာ"

"ငါလည်း လုပ်မယ်"

"မင်း မလုပ်နိုင်ဘူး"

"လုပ်နိုင်တယ်"

စောလူးစွာန်နှင့် တိမ်မုန်တိုင်း အချီအချပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"မလုပ်နိုင်ပါဘူးဆိုကွာ။ မင်းအမေ တွေ့သွားရင်ငါတို့ အရိုက်ခံနေရမယ်"

"မတွေ့ပါဘူးကွာ။ မေမေ ဆိုင်ထဲရောက်နေပြီ"

"သွားပါကွာ . . . မလာနဲ့ "

"မရဘူးကွာ။ ငါလည်း ဆော့မယ်"

စောလူးစွာန်သည် ရှေ့တိုးလာသည် ။ တိမ်မုန်တိုင်းသည် စောလူးစွာန်၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းသည် ။ ဤတွင် စောလူးစွာန်က တိမ်မုန်တိုင်းကို ပြန်တွန်းသည် ။ စောလူးစွာန်နှင့် တိမ်မုန်တိုင်းတို့ အတွန်းအကန်ဖြစ်ကြရာတွင် တိမ်မုန်တိုင်းက အလျှော့ပေးလိုက်ရာ အားနှင့်တွန်းနေသော စောလူးစွာန်သည် ရေထဲအားလွန်ကာကျသွားသည် ။

"ဗွမ်း"

မှ င်တက်သွားကြသည် ။ စောလူးစွာန်သည် ရေထဲ၌ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေသည် ။

"စောလူး . . . တက် လာလေ"

ဆောင်းရိပ်ခိုက အော်ရှာသည် ။ သို့သော် စောလူးစွာန်သည် နစ်လိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်ရင်း ရေစီးနှင့် မျောပါနေသည် ။

"အီး . . . မုန်တိုင်း . . . သူ . . . ရေ . . . ရေမကူးတတ်ဘူးလား"

တိမ်မုန်တိုင်းသည် တစ်ခုခုကို သတိရသွားပြီးရေထဲသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဒိုင်ဗင်ထိုးချပြန်သည်။ ။

ရေနစ်နေသော စောလူးစွာန်ကို ဆွဲတက်လာ၏။ စောလူးစွာန်သည် ရေမွန်းသွား၍ နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းနေသည်။ ။

"နင် ရေမကူးတတ်လို့ ကြီးကြီးက ရေဆိပ်ကိုမလာခိုင်းတာလား"

"ငါ မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းတို့ နဲ့ အတူ ရေကူးမယ်"

စောလူးစွာန်က မောဟိုက်နေရာမှ ပြောလေသည်။ ။ ဆောင်းရိပ်ခို၊ စောလူးစွာန်၊ တိမ်မုန်တိုင်းတို့ သည် သေဘေးနှင့်ကြုံကာမှ ရင်းနှီးသွားကြတော့၏။

*